

Schuldig verzuim?

Schuldig verzuim' is een juridische term met een precieze betekenis. De notie is afkomstig uit de wet van 6 januari 1961 'waarbij sommige gevallen van schuldig verzuim strafbaar worden gesteld'. Deze wet voegde artikel 422bis toe aan het strafwetboek. Misschien kent u die bepaling niet, maar bij de meeste mensen gaat zeker een belletje rinkelen als ik verduidelijk dat die bepaling het niet verlenen van hulp aan een persoon in groot gevaar, strafbaar stelt. Of schuldig verzuim, dus. Een zeer ernstig misdrijf. De wetgever maakte op die manier de ethische verplichting zich te gedragen als een 'goede Samaritaan' tot een juridische plicht. Waarom? Goed doen vanuit een ethisch aanvoelen is toch superieur aan het naleven van een juridisch

© Statia / Janssen / Wier

voorschrift? Maar daar knelde het schoentje. Door het toegenomen autoverkeer (zo noemde dat toen nog) was ook het aantal ongevallen (automobielen waren tanks vergeleken met de auto's van vandaag) met zwaargewonden sterk gestegen. En de overheid zag met lede ogen aan dat de meeste automobilisten zich niet gedroegen als goede Samaritanen maar rustig (?) hun weg vervolgden als zij langs een ongeval met gewonden reden. En dus moest de wetgever wel ingrijpen. Het misdrijf 'schuldig verzuim' kan op alle burgers worden toegepast, maar in de praktijk weegt het toch zwaarder voor artsen en andere beroepen in de gezondheidszorg omdat zij de opleiding en wettelijke bevoegdheid hebben om mensen te helpen. Waarom ik hier kort inga op dit misdrijf? Niet zozeer omdat het dit jaar 50 is geworden. Wel omdat het mij ergert dat de term 'schuldig verzuim' steeds vaker in het maatschappelijke debat wordt gebruikt in een oneigenlijke betekenis. Zo verklaarde Bart Tommelein in De Morgen van afgelopen zaterdag (5 november) dat 'dit (euthanasie)debat opnieuw op de lange baan schuiven heeft wat mij betreft veel weg van schuldig verzuim en daar kan en wil ik als mens niet aan meedoen'. Ik wil het euthanasiedebat zeker niet uit de weg gaan (zie mijn septembercolumn in dit weekblad). Maar het is toch wat al te gemakkelijk om degenen die zo'n debat niet meteen zien zitten, schuldig verzuim in de schoenen te schuiven. Daarmee zet je je tegenstander te kijken zonder inhoudelijke argumentatie. En bovendien degradeer je op die manier de ernst van het eigenlijke misdrijf. Want op de duur bezondigt iedereen zich wel eens aan schuldig verzuim in de oneigenlijke betekenis die er de laatste tijd steeds meer aan wordt gegeven. Vooral onze (Europese en Belgische) politici dreigen daar het eerste slachtoffer van te worden. Zo had Dave Sinardet het in De Standaard van 24 oktober onder de kop 'schuldig verzuim' over de tegenstanders van de oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie omtrent Dexia. En volgens Jules Hanot in De Morgen van 25 juni bezondigde Europa zich aan een 'ontluisterend staaltje van schuldig verzuim' in het Griekse drama. Om te zwijgen van Pascal Smet die op zijn website schrijft dat 'het scholentekort in Brussel niet zien, schuldig verzuim' is. Schuldig verzuim pleeg je door opzettelijk (dit betekent: wetens en willens) een persoon in een werkelijk groot levensgevaar, niet te helpen. Laat ons het daarbij houden.